

Ось, нарешті, вийшов другий випуск нашої студентської газети. Для створення цього номеру були прикладені великі зусилля і сподіваюсь не дарма. Тут ви можете зустріти безліч цікавих фактів, осанніх подій, художніх творів. Хочеться подякувати усім, хто приймав участь у випуску цієї газети. Без матеріалів, моральної та матеріальної підтримки це видання було б неможливе. Дякую усім, сподіваюсь ви знайдете тут те, що не залишить вас байдужими.

Читайте у номері:

СТОЛИЧНИЙ 2
ДЕСАНТ

ПЕРШИЙ 3
МЛИНЕЦЬ

ПРИМАРИ 4
ОГОЛОШЕНЬ

Якою має бути 5
людина?

Вы только взгляни- 6
те в эти глаза...

Що це за істоти- 7
кішки?

Подорож до Златої 10
Праги

Навчальний "самвідав" студентів спеціальності журналістики ХДУ

ЩО ТАКЕ ХЕЛЛОВІН І З ЧИМ ЙОГО ІДЯТЬ?

На носі – Хелловін, або Свято всіх святих. Що ж воно таке, звідки прийшло до нас та як його відзначати?

Отже, трохи історії. Хелловін - старовинне кельтське свято вампірів, відьом, привидів та іншої нечисті. Святується в ніч з 31 жовтня на 1 листопада. У цей час душі померлих відвідують свої колишні будинки, аби погритися біля вогню. Вони бродять колом, збираючи жертви їжі й питва у решти членів сім'ї.

Разом з душами небіжчиків приходять і інші темні сили: демони, домові, відьми. Вся

Якщо Ви хочете відсвяткувати прийдешню Ніч всіх святих, не обов'язково ставати «святим», скоріше, навпаки, збирайте все, що є демонічного, і вирушайте на пошуки гарбуза, тому що головним атрибутом Хеллоуїна є гарбузовий світильник.

рон, Мумія, Чорнокнижник і просто тінь батька Гамлета – головне, не бути самим собою. Якщо Ви не маєте наміру вибиратися з дому, то збирайте друзів у себе (ідеальним місцем для проведення Хелловїна є студентський гуртожиток).

Якщо Ви все ж надумали вийти з друзями на вулицю у всьому тому, що на себе наділи і намастили, не забувайте, що Хелловін - свято кельтське, а корінних кельтів у нас раз, два і нема. Тому публіка Вашу галасливу компанію буде дійсно приймати за нечисту силу і обходити стороною. Правоохоронці теж не зачеплять, особливо якщо серед Вас знайдеться хоча б один тверезий парламентар, який зможе доступно пояснити, в чому суть справи. Звичайно, за умови, що Ви не будете грати у святу інквізицію або підпалювати церкви.

Тепер, після того, як Ви наспівалися пісень та досхочу полякали перехожих, саме час всією Вашою компанією податися в якийсь нічний клуб, куди Вас за давно вже заведеною традицією пропустять без квитка (за наявності костюма і гриму). І там до самого світанку можна веселитися серед таких же вовкулаків.

У цьому році ми - вперше студенти, і це буде наш перший «студентський Хеллоуїн». Тож гарно «відірватися» усім у дружній і веселій компанії!

Лера Тора, 161 група

нечиста сила спускається на землю. Щоб не стати зодобиччо мертвої тіні, люди гасили вогнища в будинках і вбиралися якомога страшніше - в звірині шкури і голови, сподіваючись розполохати злих духів.

Невід'ємний символ Хеллоуїна - гарбузова голова. З гарбуза видаляють м'якоть, вирізають очі, ніс і рот, а всередину вставляють свічку. Він символізує водночас закінчення збору врожаю, злобного духу і вогонь, що відлякує його. Так концентруються древні повір'я в одному предметі.

Погляньте на себе в дзеркало. Як би критично Ви не ставилися до власної зовнішності, без гриму все ж таки не обійтись. Якщо Ви не вчитеся в цирковому училищі і немає під рукою професійного гриму, доведеться вдатися до послуг декоративної косметики і навіть гуаші (раз на рік можна пожертвувати найдорожчим і ризикнути покритися алергічним висипом).

Увімкніть фантазію! Вибірайте образ, який вам до душі: Відьма, Дракула, Повсталий мрець, Перевертень, Во-

Ведмеді грізлі ненавидять, коли їхні вуха намокають.

Барбі кинула Кена на день святого Валентина в 2004 році після більше ніж 43 років побачень.

СТОЛИЧНИЙ ДЕСАНТ НА ХЕРСОНСЬКІЙ «ЗІРКОВІЙ ХВИЛІ»

Мимоволі згадуєш «У природі нет плохой погоды...», коли 8-го жовтня, у доволі похмурий і холодний день, до Херсону завітали столичні гості. Приїхали представники українського шоу-бізу на фінал дитячого фестивалю «Зіркова хвиля». На роль ведучих заходу було запрошено Олександра Воевуцького (переможця програми «Шанс») та Олену Шекшуєву (колішню солістку дівочого поп-гурту «XS»). Спеціальний гість фестивалю - Міка Newton.

Не злякавшись холоду та херсонських водіїв, перед початком святкового концерту артисти завітали до прес-клубу «Нового дня», де на них вже чекали голодні до новин та столичних зірок журналісти. Прес-конференція, як заведено у слов'янських людей, розпочалась із запізненням, ще й якимсь мляво (спішемо це на нестерпну погоду). Навіть працівники ЗМІ, які грали на своєму полі, опускали очі та соромились задавати питання гостям. Однак, коли ніяковість перших хвилин минула та пролунали перші питання-відповіді, атмосфера у прес-клубі потеплішала.

Вступне слово взяв Андрій Яременко (перший заступник міського голови), який брав активну участь в організації «Зіркової хвилі». Він розповів про суть конкурсу, цілі та завдання, та представив присутнім запрошених столичних зірок. Спочатку тихі, мовчазні співаки ледве відповідали на питання журналістів, але згодом емоції взяли гору. Повними та цікавими відповідями відзначилась Міка Newton.

Відома співачка залюбки розповіла про рідне місто та свій шлях на велику сцену. Також додала, що проведення подібних фестивалів просто необхідне, бо є гарним шансом для кожної талановитої дитини.

Після жвавого виступу Newton, Олександр Воевуцький та Олена Шекшуєва теж поділились своїми історіями, починаючи від дитячих мрій і закінчуючи конкретними досягненнями на творчій ниві. Артистів у полоні світлих

вився Яременко, можемо лише здогадуватись. Та здається, що таких невинних збігів у політиків стало забагато.

Повертаючись до прес-конференції, прохання журналістів заспівати щось утрюх столичні гості тактовно оминували, тож розмова знову пішла про дитячий конкурс. Артисти зійшлись на тому, що такі заходи є невичерпною скарбницею досвіду для майбутніх зірок та їх шансом втілити мрію у реальність. Усі промови було смачно

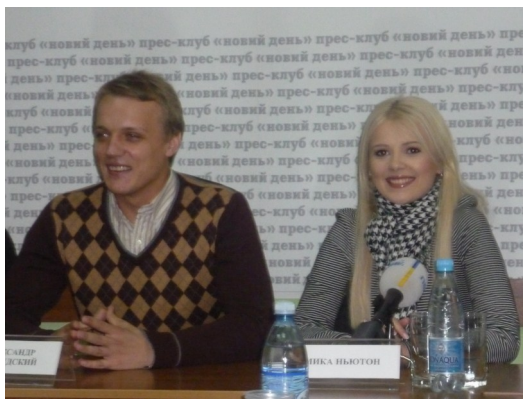
приправлено розмаїтими речами про важливість підтримки батьків та оточуючих, про цінність віри у самих себе і т.д. і т.п.

Закінчилась зустріч обміном вражень від міста. Так Олена Шекшуєва декілька разів (!) повторила, що публіка в Херсоні дуже вдячна, а Міка Newton спробувала віджартуватись:

«У вас гарні світлофори». Однак згадала про приємне враження від нашого драмтеатру та пояснила свою необізаність тим, що екскурсій по містах артистам не роблять, а з вікна багато не побачиш.

Незважаючи на гіркий політичний присмак, фінал «Зіркової хвилі» пройшов чудово: були щасливі переможці і не менш щасливі батьки. Хочеться сподіватися, що подібні заходи стануть доброю традицією і талановиту херсонську молодь підтримуватимуть не лише напередодні виборів.

Олександра Гундоріна, 461 група

споминів зовсім не збентежило питання журналіста-провокатора про те, як напередодні виборів організатори зможуть не заполітизувати цей захід? Зазначимо, що меценатом «Зіркової хвилі» та головним членом журі є Ігор Семенчев, селищний голова Антонівки та кандидат на посаду мера міста Херсона. На питання першим кинувся відповідати Андрій Яременко: «Ігор Ігорович, скажімо так, почав підтримувати цей конкурс задовго до того, як став кандидатом у мери. Тому і сьогоднішній захід ми ніяк не асоціюємо з виборами. Тобто це - дитяче свято, дитячий конкурс». «А діти ж не голосують», - підсумував Олександр Воевуцький.

Чи є проведення концерту в Херсоні напередодні виборів «збігом обставин», як висло-

ПЕРШИЙ МЛИНЕЦЬ НЕ ЗАВЖДИ БУВАЄ КОМОМ

Поєднання практики з теорією – одна з головних засад для навчання майбутніх журналістів. От і ми вирішили не відходити далеко від правил і за першої нагоди кинулися в бій.

Було то на далекому першому курсі, коли ми, молоді та зелені, й гадки не мали про справжнє обличчя обраної професії. Через рожеві окуляри дивилися на світ, який видавався нам світлим та безтурботним. Ми були впевнені, що при першій-ліпшій нагоді зможемо й себе показати, й на людей подивитися. Доля перейнялася нашим ентузіазмом й, не примушуючи довго чекати, подарувала нам випадок.

У нашому інституті мав відбутися тренінг із журналістики, який проводила Оксана Казакова, журналіст газети «Гривна». Зацікавлених із нашої групи виявилось лише двоє: я і Саша. Вже на першій зустрічі, нашвидкуруч розібравшись із теорією, ми перейшли безпосередньо до практики і розподілили між собою місцевих депутатів, у яких, за завданням Оксани Казакової, ми мали взяти інтерв'ю.

Наш із Сашею вибір припав на одного з представників партії «Батьківщина». До того ж, керівника охоронної фірми. Отримавши номер його мобільного телефону і набравшись сміливості (що було вкрай нелегко), ми все ж наважилися зателефонувати і домовилися про зустріч. У слухавці нам відповів приємний чоловічий голос, який з радістю погодився з нами поспілкуватися.

Перед зустріччю ми зібрали про нашого респондента всю доступну нам інформацію. Як-то кажуть, озброїлись до зубів. І відправилися за вказаною адресою. Однак нас там очікував не дуже приємний сюрприз.

Під зазначеним номером знаходився житловий будинок, перший поверх якого був відведений під магазини. Але про розміщення офісу партії «Батьківщина» там ніхто й не знав. Занедбане напіврозвалене приміщення говорило про те, що людська нога

ступала тут ще за часів царя Гороха. Зателефонувавши нашому депутатові, ми почули нову адресу і нерозуміння, з якого це дива нам почулася не та вулиця. Ця таємниця й донині залишилася нерозгаданою. Чи то ми від хвилювання трохи оглухли й переплутали назви вулиць (вони-бо й справді схожі, і перші кілька літер збіга-

ються), чи то був незрозумілий нам депутатський жарг.

Зустріч перенесли на інший час. Невловима особа з приємним голосом була готова прийняти нас в будь-коли і заради нас обіцяла навіть «не лягати спати». Та за чинним законодавством кожна людина має право на сон і відпочинок. Тому ми, як законослухняні громадяни, вирішили не позбавляти депутата його права прийти на інтерв'ю близько десятої ранку наступного дня.

Приємний голос мав не менш приємну зовнішність. Депутат ще з порогу порадував своїх співробітників новою, що до них у гості прийшли гарні молоді дівчата. А через те, що прекрасна половина буває у них в гостях не так часто, то нам подарують фірмові футболки. Та коли ми з Сашею вже подумки приміряли на себе нову одягу, як грім серед ясного неба, пролунав голос заступника: «А футболки вже закінчилися!». Чи то вони були занадто дорогими, аби дарувати їх незнайомим студенткам, чи то «гарні молоді дівчата» у них бувають не так вже й рідко, але залишилися ми без поповнення свого гардеробу. Замість футболок нам провели детальну екскурсію і познайомили з усіма присутніми в офісі особами. Та знову ж таки, чи то від хвилювання, чи то

від великої кількості присутніх, але запам'ятався нам лише секретар Віталій. А може, причиною тому був молодий вік хлопця і його обеззброююча посмішка...

Та нашим респондентом був його керівник, тому про секретаря довелося забути. Для спілкування обрали його кабінет. Студенти – люди бідні, а першкурсники ще й недосвідчені, а тому власного диктофону ми ще не мали. І всі надії покладали на диктофон, розміщений в телефоні. Саша запевнила, що запис у телефоні триває 30 хвилин, і на коротеньку розмову цього має вистачити.

Глибокий вдих. Спокійний видих. Інтерв'ю почалося. Перше питання поставлено. Ніби все йде як по маслу. Та раптом обличчя Саші виразило одночасно розпач, страх та якась незрозуміла посмішка. Причиною було те, що 30 хвилин диктофонного запису перетворилися на 30 секунд. Не дуже приємна новина, погодьтеся. У цей момент ми обидві подумки подякували Оксані Казаковій, яка вчила, що незалежно від технічного забезпечення журналіста, йому обов'язково потрібно вести власноручний запис розмови. І сьогодні, згадуючи ті події кількарічної давнини, я ще раз говорю Оксані «дякую».

До інтерв'ю ми підготувалися по-максимуму. Кілька питань записали заздалегідь, інші – впливали з попередніх відповідей депутата та з напруженої діяльності наших світлих голів.

«Ми це зробили!» - нашої радості не було меж. На наступній зустрічі всі ділилися враженнями від своїх інтерв'ю. Наше вишло найсвітлішим та життєрадісним, хоча при цьому й були висвітлені всі необхідні моменти. А з нашого маленького «курйозу» ми всі тільки посміялися.

Тому висновок тут очевидний – не завжди перший млинець буває комом. Іноді він виглядає досить пристойно (навіть за відсутності фірмової футболки та перенесення зустрічі). Головне, відразу не впадати у відчай і перевіряти техніку по кілька разів.

Анастасія Козак, 461 група

У Мексиці так мало рудоволосих людей, що вони часто вітаються один з одним на вулиці при

Під час спалаху свинячого грипу в 1976 році померла одна людина, а вакцина для боротьби з хворобою вбила 25

Монолог безпритульного пса

Привіт! Вибачте, не знаю як мене звати. Тому не представляюся. На колір я, мабуть, чорний, бо лапи чорні від бруду, худорлявий, бо «сиджу» повсякчас на «примусовій дітці», не скавчу, бо не маю сили.

Єдине, що пам'ятаю з дитинства, це те, як люди застрелили тата з мамою і повезли кудись, сніг та холод... Він і зараз мені дошкуляє. Іноді здається, що я нарешті вмер. Але ні... Розплющую очі і знову живу... А так не хочеться!

Хтось кине кусень хліба біля

магазину, та я не їм. Ці «ноги» думають, що я «такий голодний», а в мене все болить всередині. Не можу... Ще не можу глянути, чиї ж то «ноги», бо очі такі неслухняні, не хочуть мені служити. Так болять, що бачу лише землю, а «ноги» та клятих «машин» — ні. Які ж вони злі: б'ють, штовхають, лаяться і бурчать!

А мені болить... Не так кістки, як щось всередині. Тоді я плачу, але того ніхто не бачить. Я плачу вночі, коли під магазином ні людей, ні машин. А вдень... Вдень я

чую, як плачуть інші: Рижик, бо виліз на стріху (він інколи до мене приходив і пахне ковбасою), Шарко, який пробігає повз мене кожного ранку та люди... Вони плачуть, бо хочуть новий одяг чи авто, «мобілку» чи парфуми... А мені так хочеться друга! Тільки друга — і все! Ми б гуляли разом у парку, гралися і були б увесь час разом... Тому я буду чекати на нього щодня, щогодини! Тут, біля магазину! А ви, як побачите його, то перекажіть, що я дуже скучив і жду! Ну все, буду мовчати і мріяти, мріяти, мріяти...

**Тетяна Трофименко,
461 група**

Якою має бути людина?

Ще не так давно вважалося, що гідна особистість — чесна, добра, відкрита, здатна до самопожертви, працелюбна. Але чи є актуальними у наш час ці якості? І взагалі, яке їх місце у нашому житті?

Я, мабуть, не помилюся, якщо скажу, що кожна сучасна людина мріє досягти успіху, заробити багато грошей, купити великий будинок, машину, а, може, й не одну. І це цілком нормально, бо кожен має право на щасливе і можливе життя.

Мріяти може кожний, але ще й потрібно вміти втілити своє прагнення в життя. А так, як нам постійно щось заважає, чи то лінь, чи певні життєві проблеми (ми завжди знайдемо собі виправдання), людина іноді вдається до обману, підлості. Навіщо працювати цілими днями, як віл, якщо можна підсидіти свого колегу? Або щоб підвищити рівень продажу продукту пустити пилу в очі покупця?

На жаль, такі ситуації стаються кожен день. І через це люди перестають вірити у доброту, чесність, поступово самі втрачають ці якості. Ну як можна вірити у справедливість, якщо людина у нетверезому стані збиває на смерть дитину і його вже кілька років не можуть притягти до відповідальності, бо він всього-на-всього син якогось депутата? Якщо мер буде лікарню, мало хто скаже, що він хвилюється за людей. Ні, ми кажемо — скоро ж вибори! Якщо кінозірка всиноворює дитину, то вона піариться. І так далі.

Іноді в нас прокидається «стадний інстинкт»: якщо ми бачимо, що хтось буде свою кар'єру на «кістках суперників», то інстинктивно починаємо робити те саме. Ми обманюємо, підсиджуємо, бо так роблять всі.

Тоді чи взагалі збереглися порядність, чесність, добро-

та? Чи пам'ятаємо про них сьогодні? Попри все вище написано, я вважаю, що так. Адже якби поганих людей було так багато, то в світі давно б уже був хаос, а так, здається, кінець ми чекаємо тільки у 2012 році. Тож, може, все-таки повіримо, що гарні людські якості ще живуть у нас. І колись скажемо, що мер щиро піклується про хворих, а кінозірка посправжньому полюбила цю дитину...

**Юлія Сабурова,
161 група**

Вы только взгляните в эти глаза...

Вы только взгляните в эти глаза... Что Вы в них видите? Что ж, возможно Вам, дорогой читатель, и не сыскать в них многолетнего кладезя безграничной мудрости, не узреть знаменитой чопорности английского аристократа или чарующего шарма французской интеллигенции. Пресловутая кошачья грация Кузьмичу присуща примерно в той же степени, что и балетное искусство братьям Кличко. Об этом Вы, впрочем, можете судить и по самой, как мне кажется, вполне удачной фотографии. Итак, что же Вы видите в очах милого рыжего создания? Раскаianie. Трогательное, искреннее, душераздирающее.

Мирно обедая с братом Ромой на кухне, до наших ушей вдруг донесся вполне недвоязныый грохот. «Кузьмич», — в один голос проговорили мы без какой-либо злости и даже

намека на удивление.

Дело в том, что с тех пор, как в нашу семью прибыло рыжее пополнение, звук разбитой посуды или падающих с подоконника цветочных горшков стал вполне обыденным явлением. Как для Вас — трескотня будильника по утрам или звон старинных часов в прихожей. Вот только кот куда менее предсказуем со временем и местом «преступления».

Со вполне решительным видом мы направились в гостиную. Завидев в четвертый раз за день перевернутый горшок с бездыханным телом любимой маминной лианы на ковре, мы с братом пошли на мерзавца. Кузьмич, в свою очередь, оценивая неравно сложившуюся ситуацию, не без тревоги перебарывал взгляд с фотоаппарата в правой руке хозяина на веник в левой, пытаясь, по-видимому, определить, с какой же стороны ему грозит большая опас-

ность. Удостоверившись, что все пути к отступлению перекрыты, хитрец пошел на свою последнюю коронную уловку.

Этот его взгляд... В какое-то мгновение я готов был поклясться, что вижу в его глазах слезы. Не знаю, приходилось ли кому-нибудь видеть столько беспредельно искренней любви и вечной покорности... Столько девственной невинности и в то же время душевного раскаяния...

Смотрим в эти кристально чистые, самой природой поцелованные глаза и убеждаемся в том, что этот ангел — лишь жертва неудачных обстоятельств. Ведь горшок всего на всего сдуло сквозняком. А Ваш преданный, ни в чем неповинный любимец оказался на том же месте лишь потому, что пытался подхватить на лету любимое растение хозяйки... Подлец снова меня обхитрил и отделался легким выговором.

Наши соседи просто диву даются и никак не могут понять — как эта лиана до сих пор еще не пропала, если треть своей жизни она провела на ковре гостиной? Лично у меня на этот счет есть свое скромное мнение: за все эти годы у нее просто выработался иммунитет к полетам с подоконника. Но вот что действительно интересно, так это то, что последние полгода ее ветви уверенно растут в сторону открытой форточки. Всей семьей мы пришли к общему выводу, что она просто пытается удрать.

Однако стоит справедливо заметить, что крушение и опрокидывание всего, что, по мнению Кузьмича, не так или не там лежит — это лишь легкое хобби по сравнению с его истинным призванием и пожизненным увлечением — поглощением пищи. Именно. Кузьмич не ест, не кушает и не жрет — он поглощает еду.

Проснувшись рано утром, Вы ставите перед ним тарелку борща, миску рыбной каши, наливаете в блюдце молоко, а он, вылакав все до последней крошки, смотрит на Вас в ожидании следующего блюда. Смотрит все тем же взглядом... Естественно, Вы насыпаете еще каши, долижаете молока и идете в университет. По возвращению домой все равно обнаруживаете открытый полупустой

холодильник.

То ли исключительный ум, то ли природный инстинкт — но что-то, все-таки, способствует чрезвычайно быстрому развитию Кузьмича как хитроумной, смекалившей и до безумия наглой личности. Теперь подпертая к дверце холодильника табуретка продлевает жизнь продуктов не более чем на пару минут.

В этом убедился и мой брат, когда оставил внутри кусок любимой жареной курицы. Возложив ошибочно на табуретку обязанности охранника своего ужина, он пошел смотреть телевизор. Само собой, вернувшись полчаса спустя на кухню, он обнаружил, что от его блюда осталось лишь пятно жира на полу. О, брат был взбешен. Он временами страшен в гневе, но достать обидчика, занявшего безопасную и недостижимую позицию на антресолях, был бессилён. Его так разозлили ехидные, прищуренные от самодовольства глазки Кузьмича, что Рома пошел на крайность.

Мысль приставить вплотную к дверце холодильника стиральную машинку впоследствии оказалась не самой удачной. Да, согласен, не самый разумный поступок, но попытайтесь войти в положение...

Выказав на ночь еще несколько горячих душевных пожеланий рыжему негодяю, который, надо сказать, не без любопытства наблюдал за всем этим спектаклем с высоты птичьего полета, брат пошел спать.

Пододвинув вплотную стиральную машину, Рома тем самым помог Кузьмичу осуществить его давнишнюю мечту — заглянуть в верхнюю морозильную камеру, где хранилось множество всяких рыбных и мясных деликатесов. Утром от мамы влетало всем...

С недавних пор я стал замечать, что наш рыжий взломщик все чаще с нескрываемым интересом поглядывает на ключи от квартиры. Когда поделился своим наблюдением с братом — посмеялись с ним от души. Но ключики теперь вешаем на гвоздик. Мало ли... Береженного Бог бережет!

Евгений Кокорышкин, 361 группа

Подружні пари мають завжди спати окремо один від одного. Дослідження британських вчених виявило, що в середньому більше 50% пар страждають від порушення сну, якщо вони розділяють ліжко.

Що це за істоти — кішки? Хтось вбачає в них магічний початок, хтось за їх допомогою рятується від самотності,

знаходячи у кішках підтримку та віху. І, мабуть, усі заздять їх незалежності, можливості цілими днями лежати на канапі й поблажливо спостерігати за людською метушнею. Із появою у нас кішки Тіни усе відразу змінилося. Ця непосидюча дівчинка спричиняє масу задоволен-

Що це за істоти-кішки?

ня мені та моїм батькам, які спершу були категорично проти. Із грайливого кошеняти Тіна перетворилася на дорослу кішку зі своїм непростим характером. А ще вона нещодавно стала матусею чотирьох пухнастих кошенят! Вони смішні, грайливі, безтурботні! Як радіє уся наша родина, спостерігаючи за ними!

Я — щаслива, адже мене вдома чекає п'ятеро неповторних пухнастих створінь, дивлячись на які, мимоволі посміхаєшся. Посміхнись і ти!

**Дар'я Михайленко,
361 група**

Як заробити стипендію?

Навчання – дуже цікавий і одночасно складний процес, а для першого курсу він переповнений мріями та сподіваннями. Вересень промайнув, а ми навіть не помітили, але вже почали розуміти ціну гарним відміткам. Всіх „новачків” студентського життя цікавить: „Що треба зробити, щоб отримати стипендію?”. І хто, як не студенти-старшокурсники допоможуть нам в цьому питанні!? Вони вже на за чутками знають, що таке сесія, екзамени, модулі та перездачі, безсонні ночі за підручниками та виснажливі години у бібліотеці. Дехто із них погодилися допомогти нам у цьому розібратися.

Ніхто не має власного секрету успіху, але деякі цікаві поради ми все ж таки почули.

Щоб отримати стипендію треба насамперед гарно вчитися, тобто мати поточні оцінки не нижче ніж чотири – це найкраща порада. – Ворона Дар'я, 261гр.

Треба мати добрі відносини з викладачами, знати, у яких можна списати, а у яких треба вчити. Та взагалі треба вчитися, і ти обов'язково здаш сесію. – Ахтеменко Ірина та Пренько Яна, 451гр.

Старанно працювати, ходити до бібліотеки, поменше гуляти, не відволікатися від навчання. – Мельник Валерія, 251гр.

Отже, стає зрозуміло, що тільки власними знаннями та старанним навчанням можна заробити стипендію і гарне

ставлення викладачів. Тому, наша власна порада не лише собі, але й іншим першокурсникам: вчитися, вчитися і ще раз вчитися...

**Ловчук Ольга, Вогеськіна
Ксенія, 161 група**

Я ХМАРКА, ХМАРКА, ХМАРКА, Я ЗОВСІМ НЕ ВЕДМІДЬ, АБО ПРИМАРИ ОГОЛОШЕНЬ

Настає момент, коли молодь згадує вислів про те, що студента ноги годують і починає бігати у пошуках місця, де можна було б підзаробити. В хід ідуть газети, журнали, інтернет, оголошення на зупинках.

Навіть маленьке повідомлення про роботу може містити достатню кількість інформації. Солідні організації, як правило, зазначають, кого саме вони шукають, які вимоги до кандидата висувають. Указують також свої контакти (телефон, факс, e-mail).

Роботу зі знаком «плюс» знаходять багато студентів. Торгівельні марки «Шаб», «Мегаполіс», «Палма» запрошують до співпраці молодих та енергійних на посади промоутерів, консультантів, менчендайзерів тощо. Заробітна плата у таких випадках не є таємницею, вона коливається від 10 до 12 грн. за 1 годину роботи. Це не є рекламою тієї чи тієї фірми, це істина, що доведена великою кількістю студентів нашого інституту, які співпрацюють із цими організаціями.

Але «солідність» фірми все ж визначає не правильно подане оголошення, а репутація та серйозність вже під час першої розмови. Так, наприклад, оголошення «Для тих, хто має ПК з Інтернетом, легка високооплачувана робота. Декілька видів доходу. Виплати своєчасні, гарантовані. Posvet6@gmail.com Тел. 0 (66) 718-13-05». Начебто складене правильно (хоча на яку саме роботу запрошують - не вказали). Зателефонувавши, ми почули стандартну фразу: «У телефонному режимі ми не працюємо. Приходьте завтра на співбесіду о такій-то годині за такою-то адресою...» Можна, звісно, витратити свій

час на пошуки офісу та послухати туманні обіцянки, але у 90% випадків уся ця завуальованість виявиться мережевим маркетингом, який приносить тільки збитки.

Ще одним яскравим прикладом «втягнення» студентів у неперспективну та збиткову роботу є наступне оголошення: «Робота для молодих, активних, порядних, товариських людей, що бажають мати впевненість у завтрашньому дні. Тел. 0 (66) 236-45-00». Усе так чудово і безхмарно, але конкретної інформації немає. Вирішивши все ж попитати щастя за цим телефоном, я озброїлася низкою запитань щодо працевлаштування і зателефувала. Дівчина, мабуть, не витримала мого натиску і такої кількості запитань стосовно заробітної плати, режиму роботи, договору, трудової книжки, що просто з переляку поклала слухавку.

Усе це були квіточки, порівняно з тим, що чекало мене попереду... «Увага! Додатковий прибуток для серйозних, ділових людей, за гнучким графіком, навчання - безкоштовне, зарплата - своєчасно. Тел. 0(66)409-70-43, Любов Федорівна». На таку серйозність можна купитися! Слухавку зняла жінка, напевно, Любов Федорівна, і тільки-но почувши, що я студентка, голос її затремтів від люті. Мої запевняння, що я дійсно хочу працювати, її не хвилювали. З потоку лайливих слів зрозуміло було лише те, що студентство у цій організації не вітається... Пропонувала ця мила жіночка йти за відомою всім адресою та працювати за спеціальністю, яка визначається сьогодні як найдавніша (пам'ятайте, що журналістика лише на другому місці). Якщо у попередньому випадку я була незадоволена, що мене не дослухали, то тут з радістю сама натиснула червону слухавку на мобільному.

Шукаючи роботу, потрібно пам'ятати, що не всі чекають вас із розкритими обіймами; слід зважити усі переваги та недоліки пропозицій і тільки потім їхати на співбесіду.

Олександра Німченко, 361 група

ХЕРСОН МІГ БИ УВІЙТИ ДО КНИГИ РЕКОРДІВ УКРАЇНИ

Днями наше рідне місто мало не «прославилося» на всю країну. Представники «Громадянської позиції» зібрались на площі Свободи. У них були балончики

з фарбою та тканина великого розміру. Активісти цього руху мали на меті звернутися до херсонців, аби ті письмово (фарбою по тканині) зафіксували найбільш проблемні нашого міста. Планувалось зробити таку собі «латку проблем» розміром 25*25 метрів, показати її на всю країну і увійти до книги рекордів України. Юрій Волошин, один із представників «Громадянської позиції» так прокоментував цей задум: «Всё, что у нас есть, - сплошная заплатка: заплатка на теплокоммуникациях, на водогонных сетях, на дорогах, на подъездах, лифтах, - перераховує Юрій Волошин. - Фактически все города Украины, Херсон в том числе, превращаются в заплатку. В связи с этим возникла идея продемонстрировать, на какой стадии находится Херсон. Предполагалось собрать все проблемы и объединить их в одно целое. И эту одну огромную проблему передать будущему мэру». Миськівкомком та ЦВК про проведення акції були повідомлені завчасно, як і має бути при подібних заходах. Власні проблеми встигли привселюдно висловили близько 30 херсонців. А далі – під'їхала міліція із постановою окружного адміністративного суду про заборону вищезазначеної агітації і розігнала учасників. Організатори акції планують передати недороблений варіант «латки» на руки майбутньому меру.

Олеся Товсточуб, 261 група

• Ніколя Саркозі збирає марки. Майбутній французький президент почав займатися цим хобі ще в дитинстві. Наразі колекція Саркозі є однією з найбільших у світі.

Цей сезон змусив понервувати багатьох прихильників творчості співачки Lady Gaga. У 2010 році співачка перемогла одразу ж у 8 номінаціях. Серед них — 3 найпрестижніші: краще відео року, кращий поп-кліп та кращий жіночий відео-кліп.

Кліп Lady Gaga в Інтернеті переглянуло щонайменше мільярд людей. За відо-

мостями останнього рейтингу журналу «Forbs», співачка

посіла 4 місце серед найвпливовіших знаменитостей. Також не останню роль ужитті співачки зіграв її покійний друг, британський дизайнер Олександр Макквін. Саме його сукню співачка обрала для церемонії MTV. Це вбрання була зроблено зі шматків сирого м'яса, до речі, сиділо вона на виконавиці доволі непогано. Взявши до рук переможну статуєтку, Lady Gaga сказала: «Я обіцяла, якщо отримаю нагороду за найкраще відео року, розкрию назву свого майбутнього альбому. Він матиме назву «Я така від народження», — після цих слів співачка зі сльозами на очах заспівала уривок зі свого нового альбому.

Проте не лише закордонні виконавці вразили нас музич-

ними новинами. Наш співвітчизник та улюбленець більшої частини жіночої аудиторії Макс Барських нарешті презентував свою довгоочікувану композицію «Студент». Довгий час довкола неї точилися суперечки, зокрема щодо тексту, але все ж музична композиція вийшла в ефір.

За замислом автора (Макса Барських) та продюсера (Алана Бадоева) співак повинен був виконати небезпечний трюк на верхівці однієї з будівель знімального майданчика, але в останній момент від цієї думки відмовилися (боялися за шанувальників, що були присутні на знімальному майданчику). Проте своїх прихильниць Макс все ж потішив, побігавши пару годин у нижній білизні.

Вікторія Колечко, 161 група

Кіноогляд

Привид/ The Ghost Writer

Рік виходу: 2010

Жанр: драма

Режисер: Роман Поланскі

У ролях: Еван Макгрегор, Пірс Броснан, Олівія Уільямс, Кім Кетролл, Тімоті Хаттон та інші. Цей фільм нам презентував Роман Поланскі, який зараз переховується від штабівських спецслужб. У цьому патетичному трилері він висловив ставлення до США, їхньої політики, їхніх партнерів та просто подарував нам гарну картину, яких, на жаль, зараз дуже мало. У центрі історії — молодий «літературний негр», якого за весь фільм жодного разу не назвали на ім'я. Він взявся редагувати біографію колишнього англійського прем'єра Ланга (Пірс Броснан). Його взяли на заміну

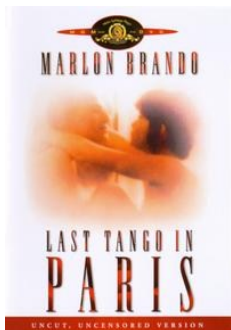

«придворного» письменника політика, якого знайшли мертвим на березі острова Нова Англія, де і проходять основні події.

Підтекстів у цьому фільмі хоч відбавляй, тому можна одразу здогадатися, що Ланг — це алегорія на Тоні Блера, який був маріонеткою США. За весь фільм з «Привидом» трапляється немало подій, а ще більше він дізнається нових фактів та таємниць, які призводять до непередбачуваного, але логічного кінця.

Дуже радує, що Поланскі у цьому напруженому трилері залишив усе насилля поза кадром. Ми лише бачимо похмурі картини зимового Острова біля узбережжя США, похмурі обличчя політиків, характерний музичний супровід та постійні перипетії, які тримають у напруженні до самого кінця

Останнє танго у Парижі/ Ultimo Tango a Parigi

Рік виходу:
1972

Жанр:
драма

Режисер:

Бернардо Бертолуччі

У ролях: Марлон Брандо, Марія Шнайдер, Жан-Пьер Лео, Массімо Джиротті та інші.

Класика від Роберто Бертолуччі з Марлоном Брандо та чарівною Марією Шнайдер.

Перше, що мене вразило — це надяскраві образи чоловіка та жінки. Справжніх сучасних людей із притаманним сьогоденню інтелектуальним розвитком, але зовсім необмежених соціальними масками, іменами, обов'язками та комплексами. Він втратив дружину та повністю забув про усілякі моральні принципи сьогодення, а вона прагне втекти від нудного хлопця, який лише знімає її на камеру та несміливо залицяється, але вже вважаю своєю річчю.

Перші дні для них щасливі та безмовні, але потім зі словами виходить соціальне єство героїв. Він хоче більше насолоди, грубощів та зовсім несерйозний, а вона прагне якоїсь соціальної визначеності у свої 20 років, хоче, щоб він змінився. Він кохає її, але не хоче робити те, що вона хоче, казати те, що вона хоче чути та просто зраджувати себе. Не відкриваючи фіналу картини, лише зазначу, що в радянські часи за «несанкціонований» перегляд цього фільму могли посадити за ґрати.

Зомбі на ймення Шон/ Shaun of the Dead

Рік виходу:
2004

Жанр:
пародійна комедія

Режисер:

Едгар Райт
У ролях: Саймон Пегг, Нік Фрост, Кейт Ешфілд, Люсі Девіс та інші.

Вам набридло дивитися не-смішні комедії та нестрашні фільми жаків про зомбі? Або ви не любите ні те, ні інше? Тоді вам треба подивитися цей трешовий англійський фільм, який Тарантіно назвав у своїй ТОП-15 улюблених фільмів останнього десятиріччя.

Тут є і харизматичний та веселий герой, і його асоціальний друг, лінія кохання, відношення з батьками, комедія, драма та трагедія. Усе в одному фільмі. До того ж, дуже порядний саундтрек.

Ви побачите, як люди відновлюють стосунки, протиборства характерів та просто розслабитися, а хтось, може, й заплаче наприкінці. Переказувати треш немає ніякого сенсу, його треба просто дивитися.

Олег Ткачук, 161 група

У кип'яченій воді шампанське охолоджується швидше, ніж у сирій. Проблема на вечірках зазвичай в тому, що під рукою немає холодної кип'яченої води. До речі, гаряча вода важить більше, ніж холодна.

Ну ти не мовчи хоч, осінь!

Ну ти не мовчи хоч, осінь!

Повітря занадто пахне байдужістю.

Ми так нечасто про будь-що просим,

Збираючись зі своєю мужністю...

Дощ уже втоптав у асфальт наші сни

І не залишив думок про минуле,

Та в нас ще є краплинка весни,

Лише б вона тільки не промайнула...

Ну ти не мовчи хоч, осінь!

Ти розтривож почуття вітрами...

І він прокинеться, сонний і босий,

Збагнувши знову, що небо

над нами...

Прийде до неї, та все ж не скаже,

Що так безмежно кохає і досі.

І почуття у долоні зав'яже...

Але ти не мовчи хоч, осінь!

**Яна Перепелиця, ліцейстка
III курсу УІФ**

Мильна бульбашка лопається за 0.001 секунду. Ядерна реакція триває 0.000 000 000 000 000 001 сек (десять у мінус вісімнадцятої ступеня секунди). До речі, плівка мильного міхура являє собою одну з найбільш тонких речей, які доступні неозброєному зору. «Тонкий, як волосся» або «тонкий, як цигарковий папір» - означають величезну товщину поруч з товщиною стінки мильного міхура, яка в 5000 разів тонше волосся, і цигаркового паперу.

Подорож до Златої Праги

До того, як побувати в Чехії, я багато чула про їхні маленькі, але затишні села. Чесно – не вірила! Думала, ну що може бути краще, ніж справжнє українське село? І помилялась. Адже хатинки чеських поселень і справді казкові. Коли їх проїжджаєш, то здається враження, ніби ти опинився в кращому світі.

Білі, рожеві, жовті, зелені будиночки, з усіх сторін прикрашені вазонами з квітами. Ретельно підстрижена трава, все чисто. Здається, що це лялькове місто, яке створила дуже акуратна людина. І що найцікавіше – в Чехії майже відсутні паркани! А якщо вони і є, то тільки для краси.

Але все ж головною метою нашої подорожі є Прага – столиця Чехії.

Зустрічає золоте місто двома частинами – лівою та правою. Як і Київ, Злату Прагу ділить надвоє річка, правда, не Дніпро, а Влтава. Великі та маленькі катери ріжуть її води на багато шматків, наче весільний торт. Навіть похмура погода не псує атмосфери чогось

незвичайного.

Як і кожне місто, Прага має

місця, характерні тільки для неї. Наприклад, Карлів міст. Саме на ньому закохані пов'язують своє життя. Наречені в білосніжних сукнях та їх тепер уже законні чоловіки у чорних костюмах не є чимось незвичайним для цього місця.

А знаєте, що треба для здійснення бажання? Нічого особливого... Вам необхідно всього-на-всього доторкнутися до однієї статуї в центрі одного з мостів через

річку Влтаву. Але головне – віра в задумане.

Та ніщо не може зрівнятися за своєю грандіозністю із Кафедральним собором святого Вітта, який у твоєму серці сіє жах і душевну рівновагу одночасно. Повірте, ніхто не зали-

шиться байдужим до цього місця. В середині майже відсутне освітлення. Сдиним джерелом світла є свічі, адже через товстий шар скла

пробиваються тільки поодинокі промінці світла. Тому перше враження – жах. Але, перебуваючи всередині певний час, все навкруги перетворюється в спокій повністю оволодіває вами.

Прага – казкове місто. І сподіваюсь, що після моєї розповіді вам ще сильніше захочеться побувати в Чехії. Адже щоб дізнатися, як живуть в інших країнах, мало прочитати про них в Інтернеті, необхідно їх відвідати. Тому приємних подорожей вам і незабутніх вражень!

Віталіна Охіна, 361 група

Student times-це навчальне самовидання

студентів спеціальності “журналістика” ІФЖ ХДУ

Засновник-161 група

Керівник проекту-Орлова Н.В.

Редактор-Вялков П.А.

Наша адреса: м.Херсон, вул.40 років Жовтня, 27(5 корпус, 585 ауд.)

Періодичність виходу-1 раз на місяць

Формат-А4, 10 полос

Розповсюджується безкоштовно (на правах внутрішнього користувача)

Цікаві факти були надані **Наталією Баран, 361 група** (з інтернет-джерел)